

PaičKrška vas 28e
Tel./fax: 0608/61-450

NAŠ GLAS

Cena: 40 SIT

NAŠ GLAS**Posebna izdaja**
Št. 19. • Leto XV •
21. julija 1994Poštšina plačana pri pošti
Novo mesto*Krški župan, Danilo Siter:*

Složni in močni v sredini

Danilo Siter, predsednik SO Krško in vodja celotne uradne delegacije občine Krško v Pecu: »Temu tekstu bi lahko dali naslov 'Složni in močni v sredini'. Ko smo se v Krškem, v začetku leta, po razpisu, ki ga je objavila TV Slovenija, odločili za udeležbo na 'Igrah brez meja', smo razmišljali predvsem o promociji Krškega kot občine. Razmišljali smo o tem, da bi dali svetu o Krškem še eno pozitivno, lepo, dobro, kakovostno informacijo. Da se ne bodo samo Avstrijci šopirili zoper našo nuklearko, ampak bomo tudi mi dokazali svetu, da zmoremo razmišljati pozitivno, da zmoremo združiti sile in dosegati rezultate. Svet smo hoteli predvsem seznaniti s prostorom, v katerem živimo in na katerega smo ponosni. Lahko rečem, da sem po igrah, ki so bile na Madžarskem v Pecu, zadovoljen. Zadovoljen sem z vsemi dogodki, ki so tako ali drugače povezani z 'Igrami brez meja', predvsem pa me veseli dejstvo, da smo bili tekmovalna ekipa in člani, ki smo zastopali Krško, kot eden. Bili smo složni, povezovali so nas prijateljske vezi, zaupanje in veselje, razposajenost in (predvsem) tisti občutek ali zavest, da moramo v svet ponesti ime Slovenije in Krškega. Tako, kot je bilo rečeno v Ljubljani na predstavitveni oddaji, da smo ambasadorji Slovenije, mislim, da smo poslanstvo ambasadorjev izpolnili. Od prvega trenutka, ko smo krenili na pot iz Krškega, smo že čutili to poslanstvo in v Pecu smo ga nadaljevali, gojili ter krepili iz trenutka v trenutek. Bili smo vedra ekipa, polna elana, energije, veselja, poguma, radosti in mislim, da smo prav zaradi tega bili kot magnet, ki je vabil druge ekipe. Tako so se okoli nas radi zbirali Maltežani, Čehi, Grki, mislim da tudi nekaj Portugalcev. Predvsem so bili to člani ekip, ki so stanovali v istem hotelu kot mi, ali pa smo jih srečevali na prizorišču iger in v mestu od prvega dne, ko smo prišli tja in ko smo jim podelili skromna priložnostna darila s promocijskimi materiali.

Bili smo magnet, ki je vabil v svojo bližino druge ekipe. Nismo zanemarili nobene priložnosti, da bi ljudem pripovedovali o Sloveniji, o svobodi v našem prostoru, o slovenski pomladici ter o občini Krško, iz katere izhajamo. Vabili smo vse zainteresirane, ki bi tako ali drugače želeli sodelovati z nami na področju gospodarstva, drobnega gospodarstva, obrti, trgovine, kulture in športa, naj se nas spomnijo in nam pomagajo navezati dobre stike. Mislim, da bo do nekaterih sodelovanj vsekakor prišlo.

Rezultat, ki smo ga dosegli na 'Igrah brez meja' v Pecu, tudi ni zanemarljiv, saj pomeni peto mesto tisto zlato, čvrsto sredino, čeprav menim, da bi bil rezultat lahko boljši. Če bi bila sreča na dan tekmovanja vsaj malo na naši strani. Tako pa lahko rečem, da nas je sreča zapustila že v drugi igri, kjer smo, na podlagi izkušnje z generalko predhodnega dne, za stavo izbrali, žal, napačno državo. Vendar rezultat kljub temu ni slab. Predvsem pa mislim, da je rezultat, ki smo ga dosegli s promocijo Slovenije, s tem, da smo o Krškem in Sloveniji veliko govorili in ji skandirali, tisto, kar smo hoteli doseči in česar ne smemo zanemariti. Vrata smo, lahko rečemo, odprli, tako na Malto, v Portugalsko, Grčijo, Anglijo, Češko, Švico, Madžarsko, pravzaprav povsod tja, od koder so bile nastopajoče ekipe.

To priložnost bi rad izkoristil za to, da se zahvalim vsem tistim, ki so omogočili krški ekipi, da je tako vredno zastopala barve Slovenije in Krškega za njihov prispevek, za njihovo pomoč. Vem, da tudi oni niso razočarani nad nami, saj smo vredno nosili njihove barve in napise na majicah, trenirkah in športni opremi. Malodane smo oblepili ves Pec z nalepkami naših podjetij. Vsem še enkrat lepa hvala in upam, da bo ta dogodek ostal v lepem spominu, ne le nam, ki smo se ga udeležili, ampak tudi tistim, ki bodo gledali posnetek prireditve po televiziji v teh dneh, torej 24. julija. Še enkrat vsem lepa hvala, tudi tekmovalcem in ostalim članom ekipe.

Četrtek zjutraj: skoraj celotna ekipa krških tekmovalcev in članov uradne občinske delegacije pred odhodom. Naš znak je bilo jabolko in tako maskoto nam je izdelala prof. Rozika Cerovšek, nekoliko manjše pa so s seboj v nedeljo na tekmo prinesli krški navijači. No ja, s tisto manjšo je že krški župan mahal tudi na prvi TV predstavitvi v ljubljanskem studiu — izza hrbta zunanjega ministra Lojzeta Peterleta. V Krški ekipi so bili: Boštjan Bajc, Jani Štajner, Anton Zakšen, Primož Bernardič, Tomo Malgaj, Alenka Jevšnik, Sedaj Darja, Polona Žerjav, Janja Fabjančič, Aleksandra Voglar, Polona Špan, Marjeta Škrbina, Hinko Uršič, kapetan: Hinko Uršič. Uradnega sprejema pri županu Peca se je udeležil tudi podpredsednik ISSO Krško, Robert Kerin.

Iz Krškega smo pripeljali darilo za župana Peca. Verjetno se je moral kar krepko potruditi, da je celotna prireditev nemoteno stekla. Klubsko mizico, izdelek Stillese, bi morali oddati šele dopoldne, a se je zgodnja jutranja ura zdela vendarle kar uporabna. Naši fantje so skočili po njo in gospod župan je bil kar vesel darila. No ja: na mizo smo posadili tudi eno naših deklet in darilo je prav zaprav izročila ona.

Ko smo se pogovarjali o rezultatu, smo se domenili, da poskačemo v bazen vsi, če bo uvrstitev količkaj dobra. Zmagali so Madžari, mi smo se z zadnjega povzpeli na peto. V (montažni) bazen nas potem prireditelji niso spustili, ker jim je verjetno bilo jasno, da nismo edini, ki bo to storili. Po sprejemu in vsem ostalem pa so se naši vendarle odločili, da si poiščejo tudi kopel. Župan je očitno iz previdnosti pravočasno slekel obleko in ostal v kopalkah, ostalim pa to verjetno niti ni bilo pomembno.

»Hoiru Pecs!«

Zige — zage... in Slo-ve-ni-ja

sta krika, ki sta pet dni zelo pogosto parala ozračje v Pecu in ki nista vselej prišla iz slovenskih grl

Pecs, 30. junija do 4. julija — Središče južne madžarske županije Baranye, Pecs, ali Pečuh, kot ga imenujejo Hrvatje, je bilo pet dni gostitelj enega izmed kvalifikacijskih srečanj, ki jih je Evrovizija proslavila z imenom »Igre brez meja«. Najboljši iz vseh srečanj se bodo potem pomerili na finalnih igrah, v Škotski. Tokrat so barve Slovenije zastopali tekmovalci iz Krškega in Naš glas jih je spremljal. Rezultati srečanja so pod embargom, kar pomeni, da jih nihče ne sme objaviti pred predvajanjem TV posnetka, ki ga bo slovenska televizija zavrtela v soboto, 23. julija.

Krčani so v avtobus navijačev povabili še tri novinarje iz Posavja in informacija o petem mestu, ki so ga zasedli naši tekmovalci, je prišla v javnost predčasno — po pojmovanju televizijcev. Naš glas kljub temu izhaja tik pred TV oddajo o peckem tekmovanju, saj smo tole posebno številko načrtovali ravno kot opozorilo gledalcem, kot zahvalo sponzorjem in kot temeljito foto reportažo.

Gledanje TV prenosov »Igre brez meja« običajno spremlja smeh, saj so tekmovalci, ki kobacajo in se opotekajo po prizorišču v svojih smešnih kostumih predvsem zabavni. Nekaj dni spremljanja priprav in opazovanje truda športnikov od blizu seveda na vse skupaj meče povsem drugačno luč. Gre za pravo tekmovalstvo športnikov, kjer o uspehu odloča obvladovanje neverjetno veliko elementov in še bistveno več sreče, kakor pri rednih športnih panogah. Organizatorji (Evrovizija in nacionalne TV hiše) se očitno zavedajo, da športna plat tekmovanja in doseganje rezultatov ne smejo povsem prevladati nad zabavnim delom in zato s kostumi poskrbijo, da postanejo rezultati povsem nepredvidljivi. Napor pa je za udeležence še hujši in naloga še bolj zapletena. Vsaka ekipa si pač prizadeva za čim boljši rezultat, žreb včasih združi nemogoče kombinacije posameznih nalog in pre težkih ali pre šibkih tekmovalcev... Krški tekmovalci so bili med generalko dejansko dobri in to jim je dalo krila, resno in podrobno so načrtovali svoj nastop, pričakovali so kar solidno uvrstitev. Naslednji dan jim je sreča že v začetku obrnila hrbet. Žilavo so se zagnali v naloge in to je zadevo še poslabšalo, kar precej časa smo nevarno tičali na repu lestvice in kar nekako se nam je vselila v duše misel na zadnje mesto. Marsi kateri med športniki je v tistem trenutku pomislil: »V Krško že ne smem več!«, sam sem v mislih že zbiral argumente za obrambo. Bil sem pač prepričan, da fantje in dekleta niso sami krivi za morebitni poraz.

V zadnjih dveh igrah se nas je usoda usmili, tekmovalci so se zbrali in dali od sebe toliko, da so lahko izkoristili vse svoje prednosti. To nas je spravilo na peto mesto, na zlato sredino. Glede na to, da smo se že videli na robu prepada, je bilo seveda to, peto mesto, za vse nas pravi blagor, odrešitev in ceniti smo ga znali gotovo bolj, kot bi znali zmago, če bi jo dosegli brez težav. Od tod tudi veselje, ki ga neprizadeti opazovalci verjetno ne morejo povsem razumeti. Vseeno vam zagotavljam: Krčani so bili sijajna ekipa, v Pecu si jih bodo zapomnili po veliko pomembnejših dejstvih, kakor je rezultat iger. (Ika)

Hinko Uršič, vodja ekipe tekmovalcev: »Pomembno je, da so na Krčane stavile tudi druge ekipe,

torej smo se jim na generalki zdeli močni«

Hinko Uršič, vodja in trener tekmovalcev na »Igrah brez meja« v Pecu: »Krško se je odločilo za nastop na igrah brez meja pred približno tremi meseci in najprej smo morali sestaviti ekipo. Predsednik skupščine je sklical sestanek s predstavniki športnih organizacij krške občine in na njem smo dobili nekaj čez dvajset ženskih in moških imen. Tem kandidatom smo poslali vabila in jim predstavili prireditev, na kateri je Krško želelo sodelovati. Odziv je bil precej dober kot slab, saj se je javilo po deset moških in žensk. S temi smo začeli tudi trenirati. V začetku smo delali enkrat tedensko, potem pa smo okrepili tempo na dvakrat tedenske skupne in na individualne vmesne treninge. Ko smo dobili tudi opis iger, smo se lahko pripravljali podrobneje, predvsem smo se usmerili na tiste vaje, ki bi nam lahko prišle prav. Od po desetih fantov in deklet je na koncu ostalo še sedem deklet in šest fantov, s tem, da smo se odlo-

čili, da gre na igre ekuipa po petih fantov in deklet: štiričlanski ekipi in po ena rezerva. Rezerva je potrebna zaradi tega, ker bi lahko imeli probleme pri nastopu, če bi se kateri od tekmovalcev med potjo ali pred igrami poškodoval, zbolel... Fantje in dekleta so sami med seboj zadnji dan določili (odločil je žreb — op. ur.), kdo bo nastopil in kdo bo na klopi za rezerve.

Če bi primerjal naše priprave na igre in našo organiziranost z drugimi ekipami, moramo priznati, da smo bili mi zelo skromni. Ne gre za skromne priprave, ampak za to, da so imele ostale ekipe po tri ali štiri trenerje, ki so bedeli nad pripravi tekmovalcev in so bili tudi v Pecu. Zlasti so bili aktivni Italijani in Grki. Mi smo delali sicer profesionalno, predvsem pa individualno, saj so naši fantje in dekleta aktivni ali bodoči športni delavci in poznajo to stroko.

Če povem še nekaj besed o samem nastopu v Pecu: dan

po prihodu smo imeli predstavitev iger. Pred predstavitvijo smo morali določiti ekipo in ko je bila ta enkrat izbrana, so organizatorji vsakega posameznika »obročali«. To pomeni, da so mu na roko pritrčili zapestnico s številko in oznako države, iz katere prihaja. Te številke so bile osnova za žreb, ki je določal, kdo bo nastopal v kateri točki. Posamezne igre so nam predstavili domačini z igralci, ki potem v igrah niso nastopali. Drugi dan smo imeli generalko, na kateri je po eden izmed nastopajočih parov v vsaki igri ženo nosil tudi kostum. Tako smo si kostume lahko ogledali, videli smo lahko, koliko kostumi ovirajo tekmovalce. Na tej generalki smo, po naši oceni, kar dobro nastopili. Sam nastop je bil dosti odvisen od žreba in za nekatere igre smo imeli dovolj sreče. Tam, kjer smo potrebovali dva visoka igralca skupaj, nam ju je žreb dodelil, ravno tako smo imeli v paru dva dovolj močna tekmovalca. Seveda pa žreb ni vedno naklonjen. Vedeli smo, kaj pomeni, če stavimo na dobro ekipo v igri, v kateri sami ne nastopamo. Izbrali smo Portugalce, ki so na generalki »naprešali« bistveno več tekočine, kot katera koli druga skupina. Zato smo bili pored tekmo v nedeljo dokaj optimistično razpoloženi, z visoko

Kapetan krške ekipe, Hinko Uršič, je svoje delo opravil enkratno. Vselej mu je nekako uspelo, da je, v skladu s tistim, kar je od njega terjal trenutni položaj, organiziral skupino skoraj dvajsetih ljudi, med katerimi je vsak govoril in mislil po svoje. Nikoli ni pri tem bil vsiljiv, vselej pa je mislil tudi na tisto, kar smo vsi ostali nekako pozabili. Fotografija dokazuje, da je tudi trmast: hotel je jesti originalno madžarsko hrano in sprožilec je kliknil v trenutku, ko je, po enem izmed požirkov, zajel sapo. Znoja si še ni uspel otresti.

športno moralo.

Sama nedeljska tekma je

pokazala, kaj pomenijo igre brez meja, igre, v katerih je dosti pomembna sreča, v katerih ne odloča vedno, da si najboljši športnik. Pomembno je, da se v trenutku znajdeš, da ne narediš najmanjše napake. Takoj na začetku (v prvi igri) smo bili razočarani, saj smo mislili, da smo v tej igri favoriti. Še večje razočaranje nas je čakalo v drugi igri, v kateri smo stavili na našega »konja«, ki je prejšnji dan vse premagal za dvojno dolžino. Morala nam je še dodatno padla, čeprav sem prepričan, da se je v vsaki igri vsak izmed tekmovalcev še dodatno trudil in hotel dati od sebe čim več. Tako se nam je tudi pripetila manjša nesreča, eden izmed tekmovalcev se je poškodoval. Na koncu smo vendarle dosegli zlato sredino. Še največ je za nas vredno to, da so druge ekipe stavile na nas, kar pomeni, da so tudi oni videli, da smo dobri. Vseeno pa igre niso samo igre ampak tudi predstavitev ekipe, kraja, iz katerega prihajamo in države.

Na tem področju se je krška ekipa izredno dobro izkazala. Predstavili smo se tako mestu Pecu, kot vsem ostalim ekipam in mislim, da smo bili zelo družabni in prijetni za druge. Mislim, da smo se družili z vsemi ekipami, mogoče je pri tem odstopala le ena ekipa.

Moje osebno mnenje o teh igrah bi bilo mogoče to, da Krško ni izkoristilo vsega, kar bi mu lahko nudile te igre. Mislim, da že v samem pripravljalnem obdobju k organizaciji niso pristopili vsi, ki bi se lahko v Pecu predstavili, tako s področja industrije, turizma, obrti in vsega, kar Krško premore. Sam sem včasih naletel na ljudi, ki so na igre gledali zelo ozko, le kot na zapravljeno denarja, češ: »Ta denar bi lahko porabili na lokalni ravni, za kaj bolj pametnega.« Mislim, da je prav, da se Krško odpre v svet, da povabi svet k sebi, da se mu predstavi, saj bodočnost ni v tem, da se zapiraš, ampak, da s svetom sodeluješ, da mu predstaviš svoje možnosti in da z njim trguješ.

Na koncu bi se le še rad zahvalil vsem, ki so bili v ekipi, vsem športnikom, vsem, ki so pošteno sodelovali v pripravi in v igrah ter vsem, ki so nam omogočili uspešen odhod na Madžarsko.

IZ POPOTNE BELEŽKE

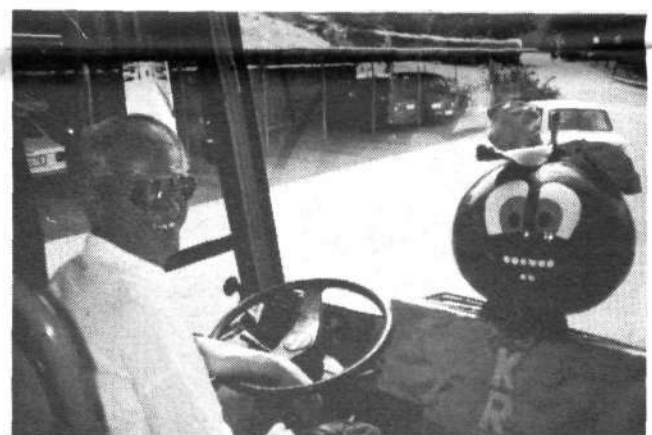
Mimogrede smo našli še enega manjšega sponzorja: Adolf Moškon nas je pred odhodom povabil na pijačo v bife kulturnega doma. Predstavili smo mu tudi mednarodnega sodnika iz Slovenije, Aleša Ravnika. Tudi on je, tako kot televizijska ekipa, potoval z našim avtobusom.

Krški župan, Danilo Siter se je očitno namenil, da bo že na začetku poti iz naše ekipe naredil tudi priročen zbor in še kaj. To se je v Pecu pokazalo za zelo koristno. Žal je nekoliko narobe razporedil moči in zadnji dan mu je glasu kar nekako manjkalo. Ampak takrat to že ni bilo več pomembno, saj so nas vsi poznali in so že druge ekipe tekmovalcev namesto nas tulile celo naš bojni krik »ZIGE — ZAGE, ZIGE — ZAGE, ZIGE — ZAGE — ZIGE ZAGE, HEJ — HEJ — HEJ!«

Tik pred odhodom na odločilno srečanje so tekmovalci z Maite Krčane prošili, naj jih naučijo naš »Zige — zage«. 49. a, b,

Na mejah med Slovenijo in Hrvaško ter med Hrvaško in Madžarsko so nam precej časa pobrale carinske formalnosti, ki so zaradi začasnega uvoznega/izvoznega postopka pri televizijski snemalni opremi zapletene. Vsaj do trenutka, dokler Hrvatje ne poberejo svojih sto mark »za garancijo«. Zanimivo je, da ni bilo med nami niti enega, ki bi si želel počitek za malico na hrvaškem ozemlju. Raje smo se odločili počakati do Madžarske. Seveda je izstop iz klimatizirane hlajenega avtobusa v peklensko vroče popoldne nepijeten, a olajšali so nam ga sendviči. Prišpeval jih je krški hotel Sremič, bili so dobri, zapakirani pa so bili v plastenke, v kakršne sicer tam zavijajo slaščice. Sledilo je samoumevno vprašanje: »Kje so potem slaščice?«

Voznik nuklearkinega avtobusa, Franci Praznik, je prijazen, potrpežljiv, umirjen, vztrajen, ljubezniv... Vse, kar je potrebno, da postane taka naporna pot znosnejša. Med potjo sta seveda on in naše jabolko — maskota (na sliki) kazala svoj nasmehek naprej, zlasti Franci. Dodajmo opozorilo vsem, ki nameravate potovati na Madžarsko. Omejitve hitrosti so tam prilagojene stanju njihovih cest in njihovih avtomobilov. Vozite lahko ponekod le trideset, štirideset na uro (skozi naselja), drugje pa šestdeset. Le na avtocesti je dovoljeno razkošje stotih kilometrov na uro, a ta je le med Balatonom in Budimpešto. Tudi sicer pozorno opazujte in upoštevajte oznake in predpise, kajti njihovi lokalni šerifi sploh še niso slišali o odnosu policistov do turista, popotnika, o svetovalni, prijateljski državi uradnega organa. Blok potrdil o kaznovanju vihtijo v roki še predno izstopijo iz tulečega avtomobila in prej kot rečejo dober dan. Tisto o »dobrem dan« jim je mama sploh pozabila povedati, zlahka pa jim gre z jezika: »Dva tisoč forintov zaradi...« Vseeno je zaradi česa. Ugovor ni dovoljen, pogovor in pojasnjevanje ni potrebno, vedno imajo prav. Pa še to: dva tisoč forintov je skoraj dva tisoč tolarjev. Srečno pot.

Popoldanski prihod pred hotel Pannonny v Pecu. Tam so nas takoj obsuli vodiči, lokalni radiji in televizijski, predvsem pa (ponovno) vročina. Tudi v sobah smo sicer imeli vseskozi odprta vrata in, če je bilo kaj sape, bi nas preprih lahko odnesel, a shladilo se ni. Sicer pa smo svoje izjave in na hitro izbrani vzkliki »Zige — zage...« lahko slišali že naslednje jutro na (baje) zelo odmevni in polušani lokalni radijski postaji. Ko sem ga slišal prvič, se mi je zdel nekam brez smisla, a s časom, ko so ga sprejele in razpoznavale vse ostale skupine tekmovalcev, je v celoti pokazal svojo veljavo.

Valantičevo 17,
68000 Novo mesto
Telefon: +386 68/23 174,
323 300
Telefax: +386 68/342 094

Čas oddajanja:
Ob sobotah oddajamo
dokler nas boste
klicali.
Vsak dan oddajamo
med 5.30 in 24.00
uro.

Prvi dan je bilo vzdušje po sobah še sproščeno, posedali smo, se navajali na vročino, praznili zaloge pijače, ki smo jo prinesli s seboj in se pripravljali na uradno otvoritev iger. Mimogrede: njihovo pivo je takšno, da so na koncu celo najbolj zadrti Zlatorogovci brez besed pili Union. Madžarsko pivo je nekam gosto in se zelo peni, zato ga le s težavo natakajo, pretakajo peno po kozarcih... Če si ga naročiš v lokalno, pridrvi šef ali gospodar in te sprašuje, katero izmed štirih, morda šestih vrst piva si želiš in sploh ne razume, da ti je vseeno, katerega piješ, ker v nobenem še nisi imel priložnosti odkriti kake posebnosti.

Županovo hotelsko sobo smo spremenili v priložnostno skladišče protokolarnih daril in v pakirnico. V vsako darilno košaro (pleteno) po steklenico vina, Viljemovke, prospekti, knjiga, Naš glas... K sreči je tudi v krški občini in v Posavju že nekaj ljudi, ki so doumeli, kako pomembne so za širitev gospodarskih odnosov zasebne prijateljske vezi in neformalna znanstva. K sreči jih je bilo dovolj, da smo lahko obšli tiste kratkovidneže, ki vidijo samo svoj nos in ki so skušali celotno akcijo zatreti že v kali s pripombami, da bi denar namesto za igre lahko porabili tudi doma. Grška delegacija z Rhodosa je, na primer, s seboj privlekla celo zakladnico kulinarike, delili so prospekte vseprek... Tako smo si jih zanesljivo vsi lahko zapomnili vsaj po tem, če smo že ugotovili, da z njihovim petjem in mediteranskim temperamentom ne gre ravno pretirano računati. Seveda pa pri tem prvem stiku ne bi smelo ostati. Vse skupaj čaka naslednji korak: navezovanje tesnejših stikov, vabilo predstavnikom gostiteljev, predvsem županu Pecs in vodjem ostalih delegacij, navezovanje (tudi formalnih) prijateljskih stikov vsaj s Pecsom. Brez tega bo naš odhod na Madžarsko obvisel nekako v zraku, pa bi bilo škoda. Madžarska s odpira, išče partnerje, mi pa tudi.

Madžarski gostinci še niso turistični delavci. Neradi odstopajo od utečenih poti, njihova nacionalna hrana je peklenko pekoča, pa če bi se gost še tako rad pogodil za polovično mero paprike, prikupno restavracijo zapirajo ob petnajsti uri, pa čeprav bi lahko prodali trideset kosil, večje skupine obiskovalcev se sploh ne razveselijo, ker vidijo v njej predvsem obremenitev. Ko pa se vendarle odločijo, da ste dobrodošli, potem ste na konju. Prijazno vam bodo postregli z okusno hrano. V neki kletni restavraciji smo hoteli poskusiti madžarsko fižolovo juho. Sicer nam je lastnik obljubil, da bo juha samo malo pekoča, a jasno je bilo, da to ni možno, saj so jo skušali že zjutraj. Namesto kruha dobite na lončku zapečeno omleto — da se slučajno kaj pekočega ne izgubi. Župan je svojo čorbo disciplinirano pojedel (in odšival), voznik Franci jo je odložil, sam pa sem predvsem previdno polovil iz nje fižolčke. Še vseeno je bila sila pekoča. Glavna jed je bila super: okusna zarebrnica z gobovo omako in Šopska solata brez feferonov. Gobe so sploh na madžarskem pogosta priloga k jedi.

Izletnik Gelje

V tej restavraciji so sicer najprej rekli, da ni prostora, da pričakujejo ohcet in imajo rezervirano, a potem sta se vodiča le pogodila in dobili smo dejansko dobro kosilo, prijaznega natakarja, hladno pijačo, skratka vse, kar smo potrebovali. Kar pogosto se nam je v Pecu zgodilo, da so nas lastniki ali upravljalci pospremili iz skoraj praznega lokala in nam pri tem kazali listke z rezervacijami po mizah. Pri vodiču Andorju smo skušali ugotoviti, ali gre res za rezervacije, ali pa ljudje preprosto niso plačani za tisto, kar storijo in jim je zato cilj, da delajo čim manj. Menda navada rezerviranja miz po lokalih res obstaja, nismo pa mogli ugotoviti, ali gre v resnici za tolikšno razširjenost, ali je vmes tudi nepripravljenost za delo in ocena finanč možnega gosta s prostim očesom.

Slovenska televizijska ekipa je med pripravami tekmovalcev nabirala gradivo za izpopolnitev televizijske oddaje (23. julija), za predstavitev posameznih tekmovalnih točk in tekmovalcev. Tako so tekmovalci svoj krik »zige — zage« posneli na osrednjem peckem Szecsenyi trgu. Na njem je džamija Gazi Kasim paše, ki je sedaj ponovno katoliška cerkev, občinska upravna zgradba, predvsem pa je trg očitno del mestnega sprehajališča, korza.

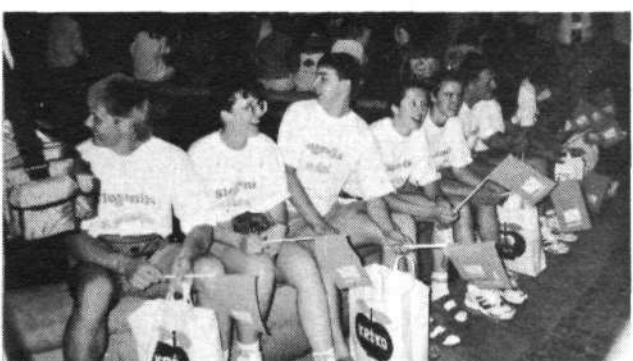
Krški župan se je lahko nemoteno potil v svoji protokolarni obleki in delegirali smo ga celo v Big Band, ki je bil sicer uradno zadolžen za zabavo. Vmes je, ko je imel čas, švigal med vodstvi posameznih ekip in jim, skupaj s Hinkom Uršičem, delil naša darila, spominke ter ostali propagandni material. Dokler se nismo znebili vseh vrečk in košar.

Brez Mire Ajster, županove tajnice, bi gotovo veliko težje sedaj čitali o naši odpravi v Pecs, na Igre brez meja. Zato si, kot naša logistična podpora, zanesljivo zasluži mesto med tistimi, ki so sodelovali na tekmovanju. Tega ne bi zmogel vsak, Mira pa je pomagala organizirati že vrsto mladinskih delovnih brigad, ko so bile še moderne, obiske fantom v nekdanjo JNA, odhode delegacij in tudi krški kongres takrat ozloglašene ZSMS, ki je spodmaknil enega prvih kamenčkov enoumja in brez katerega bi se zanesljivo veliko težje pogovarjali o prvih demokratičnih volitvah v Sloveniji. Za Miro se tekmovanje pri takih rečeh redno začne nekaj dni ali nekaj mesecev pred dnem »D«, je pa od nje odvisno, kakšen bo potem končni uspeh. Čeprav se vsi tega niti ne zavedajo.

Uradno otvoritev »Iger brez meja« so gostitelji združili z otvoritvijo svojega obnovljenega gledališča, zato je tudi bila na enem osrednjih mestnih trgov, ki nosi sedaj ime Kraljeva ulica. Tisti večer je bil trg seveda videti povsem drugače: poln obloženih miz za Ruski bife, stojnic s pijačami, z nekaj sto plesočimi športniki in z vso ostalo gnečo.

Voda ni tekla iz pip in lahko smo se posedli ob robovih fontan, kasneje pa to ni bilo več priporočljivo, ker so najbolj razgreti udeleženci poskakali v vodo in njihov krog nikakor ni bil zaključen.

Ob vsakem podobnem srečanju se nujno prične tudi trgovina z majicami. Kaj bi sicer človek lahko prinesel domov za spomin, razen lepe majice. Preoblačili so si jih kar takoj. Nekatere so bile lepe, druge ne, a izmenjava je tekla vse dneve iger. Najbolj in najprej so se vanjo zagnali naši in Maltežani, ki so jih v ta namen prinesli obilo — same velike.

Organiziran obisk juga županije Baranya, ogled kopaliških mestec in srečanje z godbo, ki je tiste dneve tudi pomagala ustvarjati potrebno vzdušje. Topič so vlekli za seboj bolj kot zanimivost. Krčani so se takoj znašli v koloni pred godbeniki, le da niso vedeli, kje bodo ti zavili na levo in so se potem samo še začudeno ozirli v hrbet odhajajočim glasbenikom. Vsi so nas zopet videli in se zabavali in si nas zapomnili. Verjemite: tudi biti razposajen in dobre volje in prepevati štiri dni zapored ni malenkost. To je resno delo, h kateremu se moraš včasih kar krepko posiliti. Sploh, če te daje vročina in se moraš ogibati alkoholu, ker moraš ostati v formi. Je pa očitno potrebno, saj smo na koncu srečanja iz številnih ust slišali pohvale ravno na račun tega, da smo znali ustvariti vzdušje in pritegniti tudi člane ostalih delegacij v svoj krog. Slišati je bilo nekaj takega, češ, da smo igre izven uradnih »Iger brez meja« naredili ravno Krčani in to nikakor ni mala pohvala.

Iz avle hotela Pannonnya so nas izgnali že prvi večer in receptorka je celo skušala klicati policijo. Nič kaj prijazno niso gledali našo pojočo družčino. Zato smo se prvo in drugo noč preselili v park pred hotelom in tam se je pri nas ustavil vsakdo, ki je šel mimo v hotel. Kmalu nas je bila kar številna, predvsem pa glasna družčina — v zgodnje jutranje ure. S takimi »podvigi« se sicer ne kaže pretirano hvaliti, a dejstvo je, da so si ravno s tem Slovenci ustvarili sloves in navezali veliko prijateljskih stikov. Bili smo popularni in toliko znani, da so kolegi iz drugih skupin za nami prinesli celo izgubljeno identifikacijsko kartico. Mene osebno je po tistem tudi malo zanimalo, kakšno bi bilo videti pridržanje krškega župana in njegovih petdesetih spremljevalcev.

Po zaključenem tekmovanju in olajšanju zaradi petega mesta smo se v hotelu na hitro uredili in odšli na sprejem k peckemu županu. Sprejem je bil na vrtu, nekako smo se dokopali do golaža, pijače je bilo dovolj, predvsem pa je neverjetno hitro prišlo jutro. Seveda je tekmovanje in snemanje trajalo do druge ure zjutraj, predno smo prišli na sprejem je tudi poteklo nekaj časa, okrog štirih zjutraj se pa že dani.

Po pecksi vročini smo vsi skupaj nenehno stikali za hladno pijačo. Saj je bilo vsega kar dovolj, le mineralne vode in cole je bilo treba vedno posebej naprositi. Moj sostanovalec je imel očitno tega večnega stikanja za Coca colo dovolj in je nekje na vrtu zasegel pet litrov pijače: »Na, cimer, da boš imel dovolj in da ne boš pravil okoli, da ti nisem ničesar 'zrihtal'. Saj je je bil cel zaboj in bi ti ga prinesel, pa je preveč težak.« Bil sem vesel tudi »samo« tistih petih litrov.

Razen tamkajšnjih termalnih toplic v Harkanyju (z zdravilno vodo) smo si lahko na izletu ogledali še bližnjo graščino Csiklos. Nikakor nočem z nobenim izmed stavkov, zapisanih v tem potopisu omalovaževati ali žaliti naših prijaznih gostiteljev, Madžarov. Zagotavljam pa, da imajo naš Pokrajinski muzej v Brežicah, muzej na gradu v Brestanici, kostanjeviške galerije in krška samostanska knjižnica, da o bližnjih Pleterjah pri Šentjerneju ne govorimo, pokazati turistu veliko več. Čateške termalne riviere, jahanja in golfa sploh ne kaže posebej poudarjati. Če stavijo Madžari svoj razvoj turizma na svoje muzeje, na termalno kopališče in vinske kleti, kjer so »pušensanki«, potem bi mi morali biti veliko pred njimi. Veliko prej smo začeli in ni upravičeno, da ne bi vse skupaj lahko izkoristili bolje. Le organizirati bi se morali in temeljiteje povezati.

Vinske kleti v Villanykovesdu so namenjene prešanju grozja, njihova arhitektura je menda tako zakoreninjena, da so jo z zakonom zaščitili. Pod zgradbami so vinske kleti. Sedaj so v nekaterih izmed njih uredili vinotoče: ob kruhu, namazanem z zmelitimi ocvirki in obloženem z nekaj malega zelenjave lahko poskusite njihova vina. Niso slaba, a bolj je vredno spoznanje, kako znajo domačini izkoristiti tisto, kar jim daje narava in vse skupaj lepo ponuditi obiskovalcu.

Po ulicah in sejmih nastopajo glasbene skupine, mimoidoči jim mečejo drobiž in na cesti se k sreči vselej nekaj dogaja. Navada, ki so jo pri nas nekaj časa preganjali, pa je škoda. Tele indiance sem srečal že v Novem mestu in tudi drugod po Sloveniji, na Peckem sejmu je bila še ena njihova skupina. Z njimi poje belsko dekle, ki je menda Madžarka. Zapustili so svojo domovino, ker je očitno zanje tudi tako življenje boljše, kot so ga deležni doma. Nam je njihovo petje zanimivo, razveseljujejo nas živahni ritmi, a vselej, ko jih poslušam, se sprašujem, kako je njim. Celotnega programa imajo za nekaj kaset in to morajo venomer ponavljati.

LABOD
TOVARNA OBLAČIL NOVO MESTO

SKB BANKA D.D.

NAŠ GLAS

Skupščinske delegatske informacije
Uredništvo: CKŽ 23, 68270 Krško

Naročam izvod(ov) Našega glasa. Pošljite mi ga (jih)

na naslov:

(poln naslov in podatki o naročniku, pravni ali fizični osebi)

Telefon: (podpis naročnika in žig)

Kraj, datum:

Marsi kateri drog in kandelaber je, po srečanju s krškim županom, ostal označen z nalepko enega izmed naših sponzorjev. Szecseny trg je dobil Terme, televizijski stolp pa NEK in še nekaj drugih nalepk. Kdo ve, ali je to sicer pri Madžarih kaznivo? Tega takrat, žal, nismo izvedeli.

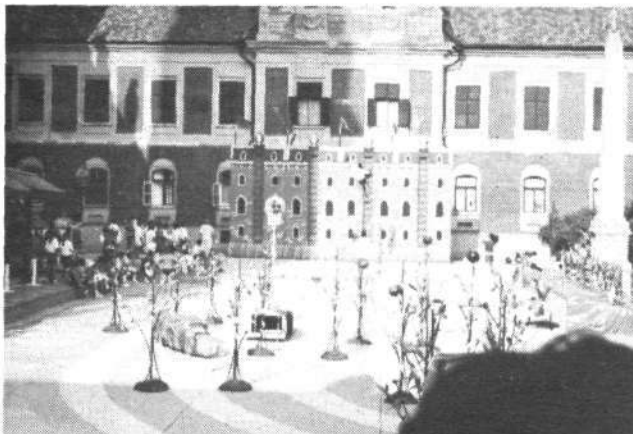

Prvo nedeljo v mesecu je v bližini Pecsja sejem, na katerem prodajajo vse, od navadnih smeti do tehnične robe. To je priložnost, da si revni sloj na Madžarskem izpopolni zalogo, kupi živinčje, kako drugo domačo žival, CD ploščo, kaseto, pijačo, hrano, čevlje, pohištvo ali karkoli. Obлека na naši fotografiji je menda popolna Rusinska narodna noša.

In potem smo si ogledali demonstracijo domačinov. Pozorno, s poudarkom na podrobnostih in že z nekaj skrbi.

Prizorišče Iger v času, ko ni bilo odeto v čarobnost televizijskih reflektorjev. Demonstracija je bila namreč popolna, po še vedno hudi vročini.

SPONZORJI:

VITACEL d.d. Ljubljana — ENOTA KRŠKO
NUKLEARNA ELEKTRARNA KRŠKO
SKB BANKA d.d.
PTT PODJETJE SLOVENIJE, p.o.
TESPAK BRESTANICA
GRADIS
IPEO d.o.o. Krško
Poslovni sistem Mercator

Svoje storitve, material in izdelke pa so prispevali še: Izletnik Celje — poslovna enota Krško, Labod Novo mesto, Trgovina AS Krško, Kmečka zadruga Krško, Gostilna Žolnir Kostanjevica, »M« Agrokombinat Krško, DMS trade Krško

Po petkovi predstavitvi smo se vsi skupaj fotografirali na prizorišču. Naslednji dan je bil tam režim že strožji, v nedeljo pa je bil dostop in gibanje vsem, razen tekmovalcem, sodnikom in uradnim snemalcem, prepovedano.

Italijanski sodnik, zadolžen za spremljanje slovenskih tekmovalcev.

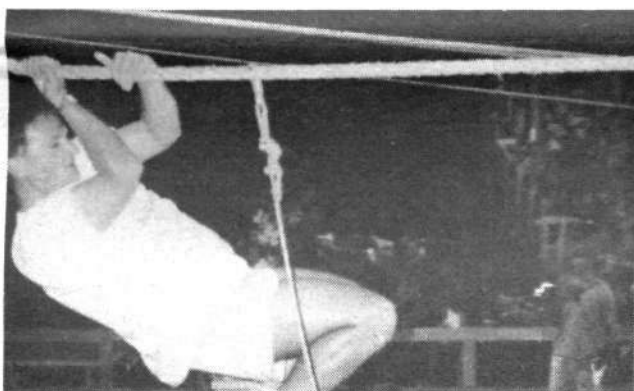
d.d. LJUBLJANA
ENOTA KRŠKO

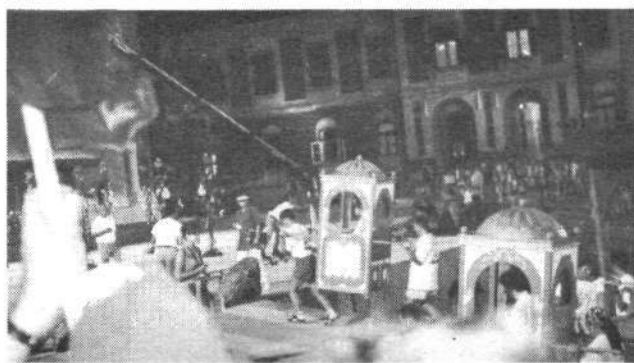
Krški navijači so bili glasni in so le malo zaostajali za domačimi, madžarskimi, ki jih je bilo za polno tribuno in jih je vodil moderator. Nekoliko jih je sicer zdelala celodnevna pot, kopanje v Blatnem jezeru in pozna ura, tako, da so najmlajši zaspali. Potihnilo so tudi, ko je našim pričelo kazati slabo, predvsem pa jih je utišal gospod Živko Šebek, ki jih je tako rekoč ozmerjal, češ, kako se derejo in potem dodal še svoje predavanje o tem, kako imamo slabo ekipo, ki da nima nikakršnih možnosti. Kar nisem mogel verjeti, da govori o ljudeh, ki sem jih tri dni spremljal in so se mi zdeli kar uporabni. Še dobro, da ga tekmovalci niso slišali, sicer bi morda kdo izmed njih pomislil, da morajo kar ostati na zadnjem mestu in se niti do petega ne smejo povzpeti.

Vzporedno s treningom je potekalo tudi pomerjanje in prilagajanje kostumov.

Generalka: poiskati v jezeru pod lokvanji ključ, rešiti damo iz zapora, in potem, za njo, po vrvi splezati na varno. Na vaji je ena od tekmovalk zabingljala na varnostni vrvi. Naš Bajc si je na tekmovalju med plezanjem čez ograjo izpahnil ramo in poškodba ga je ovirala. Med generalko mu je vrvi odrgnila meča in obe poškodbi skupaj sta ga prisilili, da se je spusta po vrvi lotil le z rokama. Seveda ni zdržal teže in je zgrmel na tla.

Generalka: pri prvi vaji sta naša dva tekmovalca nosilnico s »princesko« zlahka prenesla čez ovire, le potem sta z njo nerodno krožila med drevesi. Med Švicarji pa je žreb to nalogo dodelil očitno dvema najbolj drobnima in nikakor jima ni šlo. »Princesko« bi bila na ovirah dvakrat skoraj prevrnila, a za pravo tekmovalje sta se očitno psihično dobro pripravila, tako, da sta svoj tovor zvelkala kar precej daleč, preden jima je potekel čas. Pravzaprav je bila njuna odločnost vsega spoštovanja vredna.

Generalka: zastavico med zobe, lestev dol, tekmovalce po njej gor, na vrhu obrat, skok in tek do stojala po naslednjo... Kar dobro je kazalo.

Generalka: »Ali vidiš dovolj?« »Malo mi še tuie popravil!«... Vse je kazalo dobro, Primož je Darjo seveda lahko nesel na hrbtu, nihče pa ni pomislil, kako zoprn bo drselo, ko bo tudi ona oblečena v svileni kostum. Dvakrat je morala zajahati, ura pa je tekla...

Na generalki sta naša dva tekmovalca nosila kostuma pri drugi nalogi v bazenu in pri mrežah. Splavati je bilo treba pod vodo, zlesti do skrinje ter iz nje prinesiti skozi mrežo, polno žog, krono in žezlo. Kar dobro jima je šlo.

Tekmovalje so udeleženci spremljali ločeno od gledalcev, na tribuni za čakanje.

Generalka: znositi iz skladišča sode smodnika in topovske krogle v pripravljen voz. Preko vode in po mokrem terenu ni bilo lahko teči niti na generalki. Naša dva tekmovalca sta se domenila, da sodov in krogel ne bosta metala od daleč, ker se nekateri potem odbijejo in skotalijo z voza. Nista vedela, da bodo naslednji dan sodi polni vode.

frekvenca:
96,7 MHz
105,2 MHz
Naše oddaje
lahko poslušate vsak dan
med 15. in 19. uro,
ob sobotah med 15. in 24.
in ob nedeljah od 10. ure dalje.

Generalka: pod vodo preplavati bazen, predreti plastično oviro in rešiti privezane damo. Z oviro je šlo prvi večer malo težje, a na tekmovalju se je naš plavalec oprijel in krepko sunil z nogama, pa je bilo. Skupni posvet je namreč pokazal, da se plastike drugače ne da pretrgati, kakor z veliko sile ali z močnimi, zdravnanimi prsti.

Pecs, mesto gostitelj Od province Pannonie Valeriae do Pecs

Županija Baranya leži na jugu Madžarske, obsega 4.487 kvadratnih kilometrov in njeno upravno središče je Pecs, naše mesto — gostitelj. V monografiji o Pecu (Hrvatje mu pravijo Pečuh) piše, da sta baranyski reki Donava in Drava v zgodovini kraja odigrali pomembno vlogo. Narodov v regiji nista razdvajali, pač pa sta ju povezovali. Na tem koščku Madžarske namreč živi kar nekaj narodnosti: Madžari, Hrvati, Srbi, Rusini, Nemci, Cigani ...

Tod okoli je bilo življenje burno že od rimskih časov naprej. Stari Pecs se je takrat imenoval Sopianae in skozenj so potekale trgovske ter vojaške poti proti severu ali zahodu. Kasneje je Sopianae postal upravno središče nove province, Pannonie Valeriae. V stoletjih velike selitve narodov so tod skozi šla plemena Hunov, Gotov, Avarov in Slovanov. Kasneje so se tu naselili Madžari in v srednjem veku navezali tesne stike z inteligenco ter umetniki v Zahodni in Srednji Evropi. V 14.

stoletju so v Pecu odpri eno izmed evropskih univerz, tu je živel in delal škof in pesnik Janus Pannonius, ki je svojo izobrazbo nabral pri italijanskih humanistih. Lapidarij pecske katedrale ima danes eno najbogatejših zbirk cerkvenega kiparstva srednjeveške Madžarske. V njem so tudi posnetki del, ki so se tekom let izgubila ali so bila uničena v času od 11. in 12. stoletja do danes.

Pecs je bil stoletje in pol pod Turki in sledovi islamske

kulture so tod vidni še danes. Mesto se je navadilo živeti s to dediščino, z džamijami in minareti. Težave pa povzročajo sistem kleti iz tistih časov, ki se raztezajo tudi pod ulicami. Ponokod so sicer uporabne še danes, večinoma pa povzročajo predvsem probleme.

Po izgonu Turkov so se v te kraje naselili tudi drugi narodi: Srbi, Hrvati in Nemci. Različni jeziki, kulture in tradicije niso pecske županije naredili le barvitejši, pač pa so skozi stoletja prispevali k razcvetu gospodarstva. Tako vsaj zatrjuje monografija, dejstvo pa je, da gre za južno Madžarsko in da smo tudi ob svojem obisku lahko videli, da je tudi tu jug pač jug. Sedaj očitno zbujajo lokalnim oblastem veliko upanja razvijajoči se turizem, zlasti nekaj termalnih vrelcev, okrog katerih pospešeno razvijajo zdraviliške kraje in počitniška središča. Najbolj daljnosežna in živa sled, ki so jo Rimljani pustili za seboj v okolici nekdanje Sopianae, je vinska trta. Submediteranska klima v teh krajih ji je ustrezala in

ohranili so jo do današnjih časov. Za Baranyo je značilno obilje sončne svetlobe in njihova bela ter rdeča vina so značilna daleč naokoli. Pred hotelom Pannonia, v katerem je stanovala slovenska delegacija, se, na primer, na vrtu košati smokva in tistim, ki smo preživeli pet peklensko vročih dni panonskega poletja v Pecu, je tudi jasno, zakaj lahko tam uspeva. Sicer pa za stare Pecsane uporabljajo izraz tuke (s preglasom na u), ki v tukajšnjem narečju pomeni steblo vinske trte. Beseda pove, da je posameznik v kraju že zdavnaj pognal korenine in da sploh ni resen tisti, ki nima vsaj majhnega vinograda. (Le od kod mi je to znanol op. avt.). Monografija tudi poudarja, da so tam, kjer so bili nekoč majhni vinogradi, sedaj raztezajo veliki gospodarski kompleksi.

Pomembno področje županije predstavlja pridobivanje urana ter izkop najkakovostnejšega črnega premoga v Madžarski, ki je primeren za koksiranje. Lahka in prehrabna industrija ima

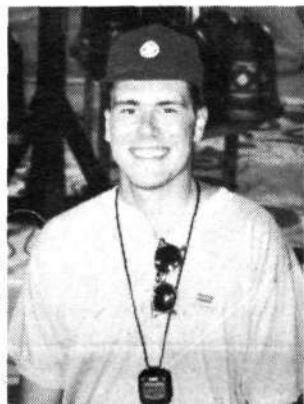
ta dolgoletno tradicijo: predelujejo kože, izdelujejo cigarete, varijo pivo in polnijo konzerve. Pecska tovarna Zsolnay si je na prelomu stoletja pridobila evropski sloves s proizvodnjo secesionističnih izdelkov iz porcelana in svoj pomen v županjskem gospodarstvu je ohranila do danes.

Po izgonu Turkov so namenjški vojniki Pecs temeljito izropali. Iskali so namreč bajeslovno turško bogastvo in ker tega ni bilo, so se zadovoljili s čisto vsem, kar so našli. K sreči pa je druga svetovna vojna mestu prizanesla in Pecs je bil presenetljivo malo poškodovan. Posledica tega je ogromno starih zgradb in tudi spomenikov, ki imajo svojo težo in mestu dajejo pečat že danes. Ko pa se bo gospodarstvo okrepilo in se bodo lastniki objektov lotili temeljite, strokovne obnove, bodo izginile iztrošene fasade in Pecs ima vse možnosti, da postane pravi turistični biser.

Tega se očitno zavedajo tudi njegovi mestni očaki, ker jim sploh ni do tega, da bi mesto čim bolj širili. Če bi si na-

mreč Pecs priključil okoliške vasi in bližnje industrijsko naselje Komlo, bi se po velikosti dvignil s petega na drugo mesto v Madžarski. To je namreč država z manjšimi naselji, ki se skoraj brez prekinitve ob cesti prelivajo drugo v drugo in se raztezajo ob prometnicah. Zato je skoraj logično, da vsak peti prebivalec živi v prestolnici. Pecsani pa se zavedajo ravno tega, da je lepota njihovega mesta v njegovi skladnosti in slovesa drugega največjega mesta ne potrebujejo. Njih je 180 do 200 tisoč in to jim zadostuje. Tudi tukajšnji arhitekti so pri snovanju novogradenj upoštevali potrebo po ohranjanju sorazmernosti in to je obrodilo sad tako za mesto kakor zanje. S ponosom se namreč prištevajo k »Pecskemu ateljeju«. Že velikan madžarske realistične proze, Zsigmond Moricz je Pecs razglasil za drugo najlepše madžarsko mesto — za Budimpesto. Prihranil pa je za Pecs prvo mesto v nečem drugem: »Verjetno dekleta niso nikjer tako lepa, kakor ravno tukaj!«

Sodniška ocena iger in krške ekipe

Aleš Ravnik, študent mariborske Ekonomsko pravne fakultete, je bil izbran za slovenskega sodnika pri Igrah brez meja: »Lagal bi, če bi rekel, da se moštvo iz Krškega ni dobro izkazalo na Igrah na Madžarskem. Kljub temu, da sem sodil skupini iz Wallesa, sem z enim očesom budno pazil na to, kaj se dogaja z italijanskim sodnikom in našo ekipo. Moram reči, da je sodil nepristransko in objektivno, o Igrah moram reči, da so imeli naši tekmovalci kup smole in tudi nekaj sreče. Sreča je bila v tem, da je gospod Uršič, kapetan ekipe, dobro izbral jokerja in stavo. Prav tako smo

imeli srečo pri žrebu števil (tekmovalcev). Zlasti se je to videlo pri obešanju zvoncev, kjer sta bila naša tekmovalca in tekmovalci visoka. Smolo pa smo imeli v igri pri trgatvi, kjer smo stavili na Portugalsko. Ta se je na generaliki odrezala izredno dobro, vendar je bila smola, ker se je dekletu iz kostuma odtrgal trakec, zamašil odvodno cev in voda ni mogla odtekati v zbiralno posodo. Ko smo, po končanem tekmovalstvu odstranili trakec, je voda iz preše kar drla.

Naslednja stvar, ki bi jo rad omenil, je igra v bazuenu, kjer je bilo potrebno da fant reši dekle. Tukaj smo se morali sodniki posvetovati. Naša tekmovalca sta bila na skrajnem desnem pasu in fant si je nekoliko pomagal z rokami, ko je izstopal iz bazena, vendar je enako storil Portugalec. Na posvetovanju smo se dogovorili, da iz bazena ni možno izstopiti brez pomoči rok, zato ni bilo odbitih točk za našo ekipo. Če potegnem črto pod vse, mislim, da so se dobro držali. Rad bi pohvalil športne navijače, ki so svoje tekmovalce izredno dobro bodrili. Rad bi pohvalil tudi gospoda Uršiča, ki je svoje delo opravil zelo dobro.«

Jože Kranjc, vodja ekipe TV Slovenija iz Ljubljane: »V imenu ekipe razvedrilnega programa Slovenske televizije lahko rečem, da smo z ekipo iz Krškega preživeli na Madžarskem pet zelo zanimivih, čeprav zelo napornih dni. Napornih zato, ker smo vsak po svoji plati, Krčani in mi, imeli kar veliko dela in smo ga opravljali po zelo hudi vročini, zanimivih pa zato, ker smo se udeležili zelo atraktivne prireditve, ki jo bodo gotovo z veseljem pogledali tudi TV gledalci. Lahko rečem, da smo se z ekipo iz Krškega imenitno razumeli, da smo sodelovali zelo dobro, da so odlično zastopali barve svojega mesta in celot-

ne Slovenije na Madžarskem. Tudi po rezultatu, ki sicer pri tem ni najbolj pomemben, so bili kar uspešni. Predvsem pa je pomembno, da so na vsakem možnem koraku izkoristili priložnost (in teh ni bilo malo), da so promovirali svoj kraj in celo Slovenijo. V imenu celotne ekipe se jim za ta njihov prispevek k celotnemu projektu in za sodelovanje z nami iskreno zahvaljujem.«

Povabili smo ju na klepet

Andor Vegh, naš madžarski vodič hrvaškega poretka mi je ob slovesu rekel: »Vaša skupina je dala pečat vsem Igram. Bili ste glasni, složni, zabavni in, kar je najbolj pomembno: sploh ni bilo težko delati z vami. Videl sem, da v mnogih drugih skupinah vodič uboga ali lovi vse ostale, da sploh nima koga ubogati ali se s kom posvetovati, saj je vsakdo rlinil po svoje, za svojim nosom. Z vami se je dalo vse dogovoriti, vedeli ste, kaj hočete in ostali mi boste v lepem spominu. Upam, da se bomo še kdaj videli.« Hvala Andor. Tudi tebe zanesljivo ne bo pozabil nihče iz naše skupine.

Andor Vegh je študent na univerzi Janus Pannonius v Pecu, ima filozofsko, naravoslovno matematično ekonomsko, gradbeno in pravno fakulteto.

Pravi, da ima Univerza v Pecu tudi katedro za nemško in hrvaško narodnost, pa še Nemci imajo svojo nacionalno katedro. Narodnosti se v mestu sicer hitro asimilirajo, po vaseh pa so običaji in posebnosti še žive. Nemcem pravijo Švabi, čeprav ne izvirajo iz Švabske, hrvatom Šokci in Bošnjaci, medtem, ko je asimilacija srbov, zaradi njihovega skromnega števila, že skoraj končana. Med vojno v bivši Jugoslaviji je bilo pri njih precej beguncev, a sedaj so se večinoma že vrnili v Baranjo onstran meje.

Med našim bivanjem v Pecu je bil Andor (Andrej) eden od vodičev, zadolženih za slovensko delegacijo. Opravil je izpit za turističnega vodiča, a vtis imam, da ga bolj kot to za delo s turisti kvalificira njegova narava. Rad je z ljudmi, rad pomaga, svetuje, skrbi zanje. grize se zaradi pomanjkljivosti, ki jih kažejo v njegovem mestu tisti, ki so neposredno zrcalo turizma v deželi. To so trgovci, recepcionerji, natakariji in vsi ostali. Šel je celo tako daleč, da je naš skupni račun za kosilo najprej sam preračunal, potem je šele poklical natakarija in prosil za račun tudi njega.

Andor: »Študiram Hrvaščino in geografijo. Pri geografiji specializiram turistični management mest in naselij, sem v drugem letniku in imam štipendijo. Sicer pa sem Hrvat po rodu in sem doma v Pečuhu. V mestu smo pred kratkim obnovili precej starih zgradb. Po padcu socializma ljudje marsi kaj gledajo iz drugega zornega kota. Vsakdo mora računati na to, da je v 20. stoletju turizem dejstvo. V Pečuhu imamo pet bazenov, blizu je kompleks jezer, eno je primerno za kopanje, drugo pa za ribolov. Daleč niso niti termalni vrelci in toplice z zdravilno vodo. Pečuh je sicer gostitelj Iger brez meja, ne prireja pa jih sam. Sodeluje še Madžarska televizija, družinska institucija Tourinform, regija Baranya in vrsta sponzorjev. Med njimi sta najmočnejša OTP — državna banka in Origo KFT Reno.

Prizorišče za televizijsko snemanje 'Iger brez meja' so začeli graditi že pred dvema mesecema in je na enem najbolj impozantnih trgov v mestu. Gre za versko pomemben kraj, na njem je naša katedrala in gimnazija, ki je bila do leta 1949 dekliška gimnazija pod vodstvom sestra iz Notredamskega reda. Za fante so takrat vodili gimnazijo Jezuiti na trgu Szechenyi. Mimogrede: danes je to glavni pečuški trg, nekoč pa je razmejeval versko središče od posvetnega dela mesta. Na njem je tudi ena izmed džamij (Gazi Kasim pašina džamija). To je bila najprej katoliška cerkev, po zasedbi so Turki kamenje iz njenih zidov uporabili za gradnjo džamije, ki so jo, po njihovem odhodu, domačini ponovno spremenili v katoliško cerkev. Nekaj krat so jo tudi dozirali.

Prireditve ob uradni otvoritvi iger je bila na trgu pred našim Narodnim gledališčem. Ob tej priložnosti smo namreč izročili namenu tudi obnovljeno zgradbo tega gledališča in to je bila, po dolgem času, prva taka prireditve na prostem. Pred pričetkom Iger smo obnovili tudi stavbo na tamkajšnjem trgu, ki se mu sedaj reče Kiraly utca (Kraljeva ulica).«

Katalin Csizmadia je bila tudi vodička, zadolžena za slovensko skupino. Tudi ona je naredila izpit za turističnega vodiča in, tako kot Andor in ostali mladi, sklenila pogodbo o delu za letošnje poletje. Mi smo ji rekli kar Kati, njen priimek pa v prevodu pomeni »izdelovalec škornjev, čevljar«. Končala je gimnazijo v Pecu in bi rada študirala. Vpisala je smer, ki se ji reče »Turizem in gastronomija«. Rada bi tudi bila stewardesa. Vprašali smo jo, če misli, da ima možnost za uresničitev svojih želja. »Verjetno ne bo težko postati stewardesa. V šoli sem se učila Nemščino, Italijanščino in Angleščino, naredila sem izpit iz Nemščine, drugo leto pa bi ga rada še iz Italijanščine in Angleščine. Sicer pa ne nameravam hudo dolgo biti stewardesa, saj je tako delo težko uskladiti z obveznostmi do družine, jaz pa vendarle načrtujem tudi družino.

Moj oče je pevec in učitelj glasbe na osnovni šoli. Tako sva pred tremi leti začela peti in igrati skupaj. Ko nama je to šlo že dovolj dobro od rok, sva pričela nastopati po cestah in lokalih. Tudi potovala sva v Italijo, Avstrijo. Tam sva nastopala po cestah, pred nama pa violinski kovček za drobiž. Rada potujem in pojem, zame je to zabava. Dobro je potovati, nekaj se da tudi zaslužiti, a predvsem rada pojem in to doživljam mi je več vredno od denarja. Zlasti rada pojem skupaj s svojim očetom in ko pojeva skupaj, ko so okrog naju ljudje, poslušalci, tedaj se mi zdi še posebej imenitno in resnično uživam. Ne, ne moti me ne slabo vreme, ne dež, ne napor in ne vse ostalo, kar spremlja taka potovanja. Preprosto rada potujem.

Kaj pravi na to ostala družina? Moja starša ne živita več skupaj. Oče ima novo ženo in prej sem živela pri njeni mami. Sedaj živim skupaj z mamo in bratom. Očetova nova žena ogromno dela in nima časa, da bi pogrešala moža, pa tudi vseh ji je to, kar z očetom počneva skupaj. Kaj pojeva? Oče igra na kitaro, v najinem programu pa so Country, Blues, Rock'n Roll iz šestdesetih let in vse ostalo, kar se nama zdi dobra glasba ali lepa melodija.«

P. s.: Kati je sicer še mlada, a ko gledaš njo ali ko opazuješ druga dekleta, ki po ves dan hitijo prek pecskega korza in še kod, ti postane povsem jasno, da sploh ni treba da si mojster proze, pa jih boš razglasil za cvet lepote v vsej madžarski državi.

IPEO d.o.o.
Engineering of process and
ecology equipment
P.O. 68270 Krško, Sovretova 21

Tespack

PTT
PTT PODJETJE SLOVENIJE, p.o.